

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: V. D. X., nar. xx. x. xxxx, státní příslušnost Vietnamská
socialistická republika, bytem v ČR P.,
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 2. 2021, č. j. MV-202553-4/SO-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 16. 2. 2021, č. j. MV-202553-4/SO-2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

„správní orgán I. stupně“), ze dne 5. 11. 2020, č. j. OAM-35641-62/DP-2017 (dále též „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), kterým byla dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta jeho žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - osoba samostatně výdělečně činná, neboť správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce v uplynulých pěti letech porušil povinnost stanovenou zákonem o pobytu cizinců, jež spočívala v tom, že v rámci svého výlechu uváděl nepravdivé skutečnosti ohledně své výdělečné činnosti, čímž porušil § 169j odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Žalobní body

2. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť žalovaná nesprávně vyložila a aplikovala § 56 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Postup žalované, jakož i správního orgánu I. stupně vykazuje prvky libovůle a obcházení zákona. V rámci správního řízení byl se žalobcem proveden výslech, jehož součástí byla otázka, zda v minulosti vyráběl dřevěné ptačí budky pro pana N. D. K.. Na tuto otázku žalobce odpověděl: „*Ne, nikdy jsem pro něho žádné ptačí budky nevyráběl.*“ Správní orgán v návaznosti na to zamítl jeho žádost o prodloužení pobytu na území z důvodu porušení povinnosti podat úplnou a pravdivou výpověď ve smyslu § 169j odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 55 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Dle žalobce byly veškeré podmínky pro vyhovění jeho žádosti naplněny, jelikož rozsáhlým způsobem doložil, že v posledních letech vykonává podnikatelskou činnost, což následně potvrdila i jeho výpověď u správního orgánu. Rovněž je prokazatelné, že i nadále podniká v mezích živnostenského oprávnění, neboť poskytuje služby spočívající v praní a žehlení prádla a v uklízení. Spolupráce s panem N. D. K. byla žalobcovým historickým a jednorázovým pochybením, ze kterého se nicméně poučil, a dále vyvíjí v České republice zcela legitimní ekonomickou činnost.
3. Dále žalobce namítal, že otázky kladené mu v rámci účastnického výlechu musí mít vztah k předmětu řízení. Historický výkon nelegální práce nemůže být důvodem pro zamítnutí jeho žádosti o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu a není pro dané řízení právně relevantní, jelikož výkon nelegální práce souvisí s obdobím předcházejícím poslednímu období prodloužení dlouhodobého pobytu žalobce, přičemž takový výkon i dle žalované je nutno považovat za *res iudicata* není tedy způsobit založit jinou závažnou překážku pobytu cizince na území. Povinnost klást otázky směřující pouze k předmětu řízení vyplývá ze samotných základních zásad správního řízení (§ 2 a 3 správního řádu). Pokud se správní orgán účastníka řízení v rámci výlechu dotazuje na záležitosti nesouvisející s předmětem řízení, překračuje tím své pravomoci a postupuje v rozporu zásadou proporcionality ve smyslu § 2 odst. 3 správního řádu.
4. V postupu správního orgánu I. stupně lze dle žalobce pozorovat jasnou snahu správních orgánů o obcházení zákona. V řízení je patrná snaha mimo zákonný rámec postihnout žalobce za historický výkon nelegální práce, a to i za cenu opakovaného vydávání nezákonných rozhodnutí ve věci a značného zásahu do soukromého života žalobce spojeného se zamítnutím prodloužení jeho bytového oprávnění. S ohledem na dosavadní postup správních orgánů přitom není s podivem, že žalobce výrobu ptačích budek při výlechu nepřiznal. Přestože by tato činnost neměla být z hlediska naplnění

zákonných podmínek prodloužení jeho pobytu relevantní, již dvakrát byla žalobci z důvodu této činnosti jeho žádost nezákonně zamítnuta. Předvídatelnost zákonného postupu správních orgánů tak v okamžiku provedení výsledku byla již velmi nízká a strategie, kterou žalobce v rámci výsledku zvolil, se proto za této situace jeví být v zásadě legitimní.

5. V další námitce žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se žalovaná nevypořádala s námitkou, že výkon nelegální práce již není v řízení o jeho žádosti relevantní skutečností.
6. Žalobce rovněž namítal, že správní orgány v rozporu s § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu nezjistily skutkový stav v rozsahu umožňujícím posoudit veškeré možné dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení. Správní orgány konkrétně nepřihlédly k jím doložené zdravotní zprávě. Nejen v návaznosti na to se dostatečně nevypořádaly s otázkou přiměřenosti napadeného dopadu rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců a napadené rozhodnutí nebylo v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu řádně odůvodněno. Dle žalobce posouzení přiměřenosti rozhodnutí neodpovídá zjištěnému skutkovému stavu, a to i bez zohlednění skutečností vyplývajících ze žalobcem předložené lékařské zprávy. Základní kritéria, která je třeba zkoumat při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí, stanoví demonstrativně § 174a zákona o pobytu cizinců, avšak žalovaná přesto posouzení přiměřenosti degraduje na pouhé posouzení přítomnosti rodinných vazeb žalobce na území ČR. Správní orgány žádným způsobem nerefletovaly naprosto zanedbatelnou závažnost jednání žalobce, který při výpovědi popřel, že by kdy vyráběl ptačí budky. Z hlediska předmětu řízení je to otázka zcela irelevantní, a sama skutečnost, zda žalobce kdy ptačí budky vyráběl či nikoli, se žádným způsobem nepromítá do možnosti prodloužení jeho pobytu. Ačkoli závažnost historického výkonu nelegální práce není předmětem řízení o žalobcově žádosti, a není tedy ani relevantní pro účely posuzování přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců; relevantní je pouze jeho nepravdivá odpověď týkající se výroby ptačích budek, ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce se ze svého krátkého pochybení poučil, a nadále v rámci svého podnikání vykonává již jenom činnost praní a žehlení a uklízení, a to zcela v souladu se svým živnostenským oprávněním a právními předpisy ČR. Dopady rozhodnutí do žalobcova rodinného a soukromého života budou značné, jelikož žalobce na území České republiky pobývá již téměř 14 let, po které veškerý svůj život realizuje právě v ČR. Za tak dlouhé období se sociální vztahy člověka značně proměňují, vazby žalobce v zemi původu tak velmi utrpěly v důsledku dlouhého odloučení od jeho blízkých a absence osobního kontaktu s nimi. Pokud by měl nyní ČR opustit, bude mu tím jednoznačně způsobena újma v oblasti zejména soukromého života. V takovém případě by přišel o zdroj své obživy i o síť sociálních vztahů, které si na území České republiky za 14 let svého života vybudoval.
7. Žalobce dále spatřoval pochybení žalované v tom, nezákonně neprovedla jím navržený důkaz v podobě zdravotní zprávy, již žalobce přiložil ke svému odvolání. V daném případě byly splněny podmínky pro provedení nových důkazů dle § 82 odst. 4 správního řádu, neboť onemocnění bylo žalobci diagnostikováno až po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Vyjádření žalované

8. Ve vyjádření k žalobě žalovaná zrekapitulovala průběh správního řízení a odkázala na obsah spisového materiálu a napadeného rozhodnutí, konkrétně na str. 9 až 12, kde jsou vypořádány odvolací námitky, které svým obsahem odpovídají žalobním námitkám. Žalovaná se ztotožnila s právním názorem správního orgánu I. stupně a navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Jednání před krajským soudem

9. Při ústním jednání zástupkyně žalobce zopakovala žalobní námitky a navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Pověřená zaměstnankyně žalované rovněž setrvala na argumentaci uvedené v napadeném rozhodnutí a na vyjádření k žalobě. Uvedla, že žalobce žádal o prodloužení povolení k pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná, a proto byly otázky na žalobcem vykonávanou činnost zcela namístě. Dále zopakovala, že výkon nelegální práce ve věci rozhodný nebyl, ale šlo o to, zda žalobce vypovídal pravdivě či nikoli. Závěrem navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci krajským soudem

10. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
11. Žaloba není důvodná.
12. Ze správního spisu vyplývají následující pro posouzení věci rozhodné skutečnosti. Žalobce pobýval v České republice na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ s platností od 30. 10. 2016 do 27. 1. 2018. Dne 21. 12. 2017 podal u správního orgánu I. stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem podnikání – OSVČ. Předmětná žádost byla správním orgánem I. stupně opakovaně zamítnuta z důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, a to pro zjištění jiné závažné překážky pobytu cizince na území spočívající ve výkonu nelegální práce žalobcem (jednalo se o rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 5. 3. 2018, č. j. OAM-35641-15/DP-2017, posléze zrušené rozhodnutím žalované ze dne 14. 11. 2018, č. j. MV-53480-5/SO-2018, a dále o rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 11. 4. 2019, č. j. OAM-35641/29/DP-2017, jež bylo zrušeno rozhodnutím žalované ze dne 23. 7. 2019, č. j. MV-79049-4/SO-2019). V řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí pak správní orgán I. stupně provedl výslech žalobce, o kterém je ve správním spisu založen protokol. V protokolu je uvedeno poučení, že účastník správního řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet, v opačném případě by spáchal přestupek. Rovněž poučení obsahuje i informaci, že uvedení nepravdivých či neúplných informací může vést k naplnění důvodu zamítnutí žádosti. V protokolu je dále zachycena otázka správního orgánu, zda žalobce někdy vyráběl ptačí budky, a odpověď žalobce, že ne. Dále byl žalobce dotázán, zda pro pana N. D. K. někdy pracoval, načež žalobce odpověděl, že ne. Negativně rovněž odpověděl na otázku, zda trvá na tom, že nikdy pro pana N. D. K., který byl dříve majitelem truhlárny na adrese P., nepracoval a nepodílel se na výrobě dřevěných výrobků – ptačích budek, a to konkrétně takto: „Ne, nikdy jsem pro něho žádně

ptačí budky nevyráběl.“

13. Jelikož uvedená výpověď byla dle správního orgánu I. stupně v rozporu se zjištěními vyplývajícími ze šetření inspektorátu práce, jehož výsledky jsou zachyceny v protokole o kontrole založeném rovněž ve správním spise, dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že žalobce tím, že vědomě uváděl nepravdivé skutečnosti ohledně své výdělečné činnosti, porušil povinnost stanovenou v § 169j odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 55 odst. 1 správního řádu, a žalobcovu žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu rozhodnutím ze dne 5. 11. 2020 zamítl s odkazem na § 56 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť cizince v uplynulých pěti letech porušil povinnost stanovenou tímto zákonem.
14. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, které bylo žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 16. 2. 2021 zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. V odůvodnění žalovaná uvedla, že skutečnost, že žalobce v minulosti vykonával nelegální práci, nebyla při rozhodování o žádosti žalobce rozhodná. Rozhodnou skutečností bylo porušení povinnosti stanovené zákonem o pobytu cizinců, konkrétně nepravdivá výpověď žalobce učiněná v rámci jeho výslechu. Provedení výslechu přitom bylo nutné pro posouzení žádosti žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu žalobce za účelem výkonu výdělečné činnosti, a to za účelem zjištění, zda a v jakém rozsahu se žalobce dopouštěl výkonu nelegální práce, a správní orgán jej provedl v souladu s názorem žalované vyjádřeným ve zrušujícím rozhodnutí ze dne 23. 7. 2019, č. j. MV-79049-4/SO-2019. Ohledně výkladu a aplikace § 56 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců byla žalovaná toho názoru, že jelikož byl žalobce v protokolu o výslechu řádně správním orgánem I. stupně poučen mj. i o skutečnosti, že poskytnutí nepravdivé výpovědi může vést k naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti, a i přesto účastník řízení nepravdivou výpověď poskytl, porušil tak povinnost stanovenou zákonem o pobytu cizinců (na podporu této argumentace žalovaná odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 8. 2017, č. j. 30 A 57/2016 – 57, dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2009, č. j. 9 As 32/2008-57). Žalovaná dále nepřisvědčila odvolací námitce, že postup správního orgánu I. stupně byl v rozporu s principem dobré správy, se zásadou procesní ekonomie, přiměřenosti a zásadou součinnosti správního orgánu s dotčenými orgány, neboť se jedná toliko obecně formulované námitky a žalovaná se k nim nemůže vyjádřit, neboť žalobce nespecifikoval konkrétní skutečnosti, o něž opírá své tvrzení, resp. konkrétně neuvedl, v čem spatřuje pochybení správního orgánu I. stupně. Ve vztahu k posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce žalovaná uvedla, že v České republice nepobývají žádní rodinní příslušníci žalobce, manželka i děti žijí v domovském státu. Přestože žalobce žije na území 13 let, nemohly být jeho vazby v domovském státě zpřetrhány a s ohledem na jeho rodinu, nelze mít za to, že by měl žalobce problémy s opětovným začleněním do společnosti. Žalovaná se dále vyjádřila k žalobcovu zdravotnímu stavu tak, že byl v průběhu výslechu dotazován na svůj zdravotní stav, přičemž uvedl, že problémy spočívající ve vysokém krevním tlaku a cukrovce má již od roku 2014, léky od lékaře nemá a používá jen ty, které si přivezl z Vietnamu a které mu jsou v případě potřeby do České republiky zaslány. V České republice dosud k lékaři nechodil. Z výpovědi nevyplývá, že by byla účastníkovi řízení diagnostikována cukrovka teprve nedávno v České republice. Naopak je zřejmé, že se touto nemocí léčí již léta, a to nejen svépomocí, ale rovněž i léky, které dostává od lékaře, kterého má v zemi původu. Z tohoto důvodu žalovaná s ohledem na zásadu koncentrace uvedenou v § 82 odst. 4 správního řádu neprovedla k důkazu lékařskou zprávu z návštěvy

ambulance ze dne 24. 11. 2020.

15. Soud vycházel z následujících zákonných ustanovení.
16. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců: „*Žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 55 odst. 1 a 2 vztahují obdobně.*“
17. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců: „*Dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*“
18. Podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců: „*Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2.*“
19. Podle § 56 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců platí: „*Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže v uplynulých 5 letech porušil povinnost stanovenou tímto zákonem, za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.*“
20. Dle § 169j odst. 2 zákona o pobytu cizinců: „*Na výslech účastníka řízení se použijí obdobně ustanovení [správního řádu](#) o důkazu svědeckou výpovědí, není-li dále stanoveno jinak.*“
21. Podle § 55 odst. 1 správního řádu platí: „*Každý, kdo není účastníkem, je povinen vypovídat jako svědek; musí vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet.*“
22. Soud se v rámci vypořádání žalobních námitek nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost je závažnou vadou správního rozhodnutí, která, jak už vyplývá z jejího označení, brání tomu, aby takové rozhodnutí mohlo být po věcné stránce přezkoumáno soudem. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jelikož žalovaná dostatečným způsobem nevypořádala odvolací námitku, že výkon nelegální práce žalobce již není ve stávajícím řízení relevantní okolností. K uvedenému je nutno konstatovat, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je způsobena především nedostatkem skutkových důvodů rozhodnutí, např. pokud se správní orgán nezabýval všemi relevantními okolnostmi věci (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75), není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů učinil své skutkové závěry a jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36).
23. Žalobou napadené rozhodnutí však namítanou vadou nepřezkoumatelnosti netrpí. Je z něj zcela zřejmé, jaké námitky žalobce uplatnil v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a jakým způsobem se s nimi žalovaná vypořádala. Totéž platí i pro námitku spočívající v tvrzení, že výkon dřívější nelegální práce není v probíhajícím řízení o prodloužení platnosti bytového oprávnění relevantní okolností. Žalovaná dostatečným způsobem vysvětlila, že důvodem, pro který se výkonem nelegální práce zabývají, je zjištění, zda žalobce ve výkonu nelegální práce nepokračoval i po provedené kontrole Oblastního inspektorátu práce, resp. jak dlouho výkon této nelegální práce trval. Tento

důvod relevance předmětné otázky je rovněž seznatelný i z rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Soud pak souhlasí s názorem správních orgánů, že se jednalo o otázku relevantní. Samotný protokol o kontrole Oblastního inspektorátu práce provedené dne 7. 4. 2016 v P, zachycuje stav věci právě k tomuto dni. Není přitom bez zajímavosti, že stejné místo, na němž byl žalobce uvedeného dne přistižen při výkonu nelegální práce, je až dosud žalobcovým bydlištěm. Proto je zcela pochopitelné, že se správní orgány v rámci své povinnosti hodnotit plnění dosavadního účelu pobytového oprávnění z úřední povinnosti zabývaly otázkou, zda se v žalobcově případě jednalo skutečně toliko o jednorázové porušení zákona, nebo šlo o dlouhodobější jednání a pokud ano, pak jak dlouho trvalo. Tyto otázky jsou zcela nabíledni a správní orgány se nemohly vyhnout povinnosti hledat na ně v rámci probíhajícího řízení odpovědi.

24. Dále žalobce namítal, že správní orgány nesprávně vyložily a aplikovaly § 56 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jelikož všechny podmínky stanovené zákonem pro prodloužení povolení pobytu byly splněny, a dopustily se tak libovůle a obcházení zákona. S tímto názorem ale Krajský soud v Plzni nesouhlasí. Z napadených rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány žalobcovu žádost zamítly pro porušení žalobcovy procesní povinnosti vyplývající z § 169j odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 55 odst. 1 správního řádu, dle kterého je svědek při výslechu povinen vypovídat pravdu a nic nezamlčet. V daném případě se tedy správní orgány nezabývaly naplněním materiálních podmínek pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, ale vzaly za rozhodnou tu skutečnost, že žalobce při svém výslechu nevypověděl pravdivě o tom, že v minulosti vykonával nelegální práci a tedy porušil § 169j odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Soud se s tímto postupem správních orgánů ztotožňuje. Z protokolu o kontrole Oblastního inspektorátu práce ze dne 30. 5. 2016, č. j. 6468/6.71/16-2, a z rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 29. 3. 2017, č. j. 8012/.30/16-3, vyplývá, že žalobce v dílně patřící panu N. D. K. vyráběl ptačí budky, což nakonec vedlo k rozhodnutí o přestupku majitele dílny spočívající v umožnění výkonu nelegální práce žalobci. V protokolu o provedeném výslechu žalobce k otázce, zda žalobce v minulosti vyráběl dřevěné ptačí budky pro pana N. D. K., je pak zaznamenána žalobcova odpověď: „*Ne, nikdy jsem pro něho žádné ptačí budky nevyráběl.*“ Z uvedeného je tedy zřejmé, že žalobce vypověděl při svém výslechu nepravdivě, neboť jeho odpověď na položenou otázku je v rozporu s jednoznačně zjištěnými skutečnostmi vyplývajícími ze správního spisu. Žalobce navíc v žalobě výslovně připustil, že ptačí budky skutečně dříve vyráběl (tedy vykonával nelegální práci), přestože to při výslechu výslovně odmítl, a tedy v podstatě to, že při svém účastnickém výslechu nevypověděl pravdivě, uznává, ale označuje to za jakousi procesní strategii. Takový důvod jeho postupu ale nelze akceptovat. Správní orgány tedy postupovaly správně, pokud v návaznosti na žalobcovu porušení § 169j odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 55 odst. 1 správního řádu na daný případ aplikovaly shora citovaný § 56 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a žalobcovu žádost zamítly.
25. Ve vztahu k prováděnému výslechu žalobce namítal, že otázky týkající se výkonu nelegální práce kladené správním orgánem, neměly souvislost s probíhajícím řízením a správní orgány tedy pochybily, pokud je žalobci pokládaly. Ani s touto námitkou se soud neztotožňuje. Z předcházejícího rozhodnutí žalované ze dne 23. 7. 2019, č. j. MV-79049-4/SO-2019, je zřejmé, že žalovaná uložila v tomto zrušujícím rozhodnutí správnímu orgánu I. stupně zabývat se otázkou, jak dlouho žalobce pro pana N. D. K. nelegálně pracoval, a správní orgán I. stupně tedy následoval pro něj závazný právní názor nadřízeného správního orgánu. Jak už soud uvedl výše, v daném případě totiž bylo nutno

postavit najisto, zda žalobce nevykonával nelegální práci, která byla zjištěna při kontrole dne 7. 4. 2016, i po tomto datu, resp. v období jemu posledně uděleného povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (tj. v období od 30. 10. 2016 do 27. 1. 2018). Pokud by totiž žalobce vykonával nelegální práci i během tohoto uděleného pobytového oprávnění, nemohl by správní orgán jeho žádosti o prodloužení tohoto pobytu vyhovět. Žalobce tedy nesprávně interpretuje účel dotazů pokládaných při výslechu. Je zcela zřejmé, že se správní orgány nedotazovaly žalobce na výkon jeho nelegální práce, který byl zjištěn při kontrole dne 7. 4. 2016, aby jej za něj mohly opakovaně trestat, jak namítá žalobce, ale dotazy mířenými na nelegální práci se snažily zjistit, zda žalobce nelegální práci nevykonával i v době posledního povoleného pobytového oprávnění, v průběhu kterého byla podána žádost o jeho prodloužení.

26. Žalobce dále namítal, že správní orgány dostatečně nevypořádaly s otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců a nesprávně ji vzhledem ke zjištěnému skutkovému stavu posoudily. Správní orgán rovněž dle žalobce pochybil, pokud při posouzení přiměřenosti rozhodnutí nevycházel z lékařské zprávy, kterou žalobce předložil v odvolání. Ani tyto námitky stran přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí soud nevyhodnotil jako důvodné. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Správní orgán musí vedle jednotlivých aspektů obsažených v § 174a zákona o pobytu cizinců zohlednit i další obdobná kritéria, budou-li v konkrétním řízení zjištěna. Žalobce v žalobě uváděl, že na území České republiky pobývá již téměř 14 let, realizuje zde veškerý svůj život, a vazby v zemi původu tak v důsledku dlouhého odloučení od jeho blízkých a absence osobního kontaktu s nimi velmi utrpěly. Rovněž by v případě vycestování přišel o zdroj své obživy a sociální vztahy v České republice vytvořené.
27. Správní orgán I. stupně se přiměřeností dopadů rozhodnutí zabýval na str. 9 svého rozhodnutí. Při posuzování této otázky se zabýval zejména délkou pobytu žalobce na území, místem pobytu rodinných příslušníků žalobce, jeho zdravotním stavem, věkem, a veřejným zájmem České republiky. Správní orgán následně dospěl k závěru, že dopady rozhodnutí nejsou nepřiměřené, jelikož i přestože žalobce v té době žil v České republice téměř 13 let, jeho manželka s dětmi, a jeho rodiče a sourozenci pobývají stále v domovské zemi s tím, že žalobce se má kam vrátit, když manželka s dětmi bydlí ve vlastním domě, a i nyní spolu udržují kontakt přes telefon a internet. Rovněž zdravotní stav žalobce, který má vysoký tlak a cukrovku, neshledal správní orgán za důvod, který by způsoboval nepřiměřenost dopadů rozhodnutí. Obdobně se ve svém rozhodnutí vyjádřila žalovaná. S uvedeným se krajský soud ztotožňuje. Především je třeba to, že samotná délka pobytu žalobce v České republice nemůže sama o sobě automaticky znamenat, že neprodloužení určitého pobytového oprávnění je nepřiměřené. Doba pobytu na území České republiky tak sice nepochybně hraje jistou úlohu při celkovém zvažování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů cizince, ale zpravidla nikoli rozhodující. Žalobce má totiž v obecné rovině pravdu v tom, že za 14 let se skutečně může osobní situace cizince i podstatně změnit, ale jsou to právě ony materiální změny, na které je třeba upínat pozornost. V tomto směru ale žalobce nic zásadního neuvedl, omezil se pouze na

vágní, ničím nepodložená tvrzení. Jeho rodina je nadále ve Vietnamu, o žalobcově integraci do společnosti v České republice nesvědčí ani to, že i po 14 letech pobytu mu musí být při výslechu tlumočeno. Ohledně možností obživy v domovském státě soud souhlasí s názory správních orgánů, že žalobce je v produktivním věku, je ekonomicky aktivní, a proto může své potřeby zabezpečovat i v domovském státě. S hodnocením, ke kterému v této otázce dospěly správní orgány, se proto lze dle soudu ztotožnit.

28. Přisvědčit není možno ani námitce žalobce, že správní orgány nezjistily řádně skutkový stav, pokud jde o jeho onemocnění cukrovkou, když neprovedly k důkazu lékařskou zprávu, již žalobce předložil v rámci odvolacího řízení proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Podle § 82 odst. 4 správního řádu lze totiž k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédnout jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Tato situace však v žalobcově případě nenastala. Již z informací, které žalobce uváděl před správním orgánem I. stupně vyplývá, že žalobce o svém onemocnění ví, a používá na něj léky, které jsou mu zasílány z Vietnamu. Jelikož se tedy nejednalo o novou skutkovou okolnost vzniklou až po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, mohl si žalobce lékařskou zprávu obstarat již během prvostupňového řízení a správnímu orgánu ji včas předložit; skutková novota tedy spočívá toliko v tom, že žalobci byl diabetes diagnostikován i na území České republiky. Ani tuto námitku tedy soud neshledal důvodnou.
29. Pokud měl žalobce za to, že jsou tu jiné důvody, pro které je nutno považovat rozhodnutí za nepřiměřené, mohl je správnímu orgánu sdělit. Není totiž pouze na správním orgánu, aby sám zjišťoval všechny možné rozhodné skutečnosti ze soukromého a rodinného života cizince, protože ty zpravidla jeho vlastní činností zpravidla ani nemohou být bez součinnosti s účastníkem řízení dostupné či zjistitelné; naopak je na účastníkovi řízení, aby takovéto skutečnosti správnímu orgánu předestřel a podpořil je náležitými důkazními návrhy. Je nutno konstatovat, že správní orgány se posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce řádně zabývaly, náležitě posoudily všechny zjištěné rozhodné skutečnosti a dospěly k závěru, se kterým se krajský soud ztotožňuje, a to, že dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nejsou nepřiměřené.
30. Jelikož soud neshledal žádnou žalobní námitku důvodnou, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

31. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalovaná náhradu nákladů řízení nepožadovala a žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec výkonu její činnosti jí nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 2. června 2021

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu